

LÄSPROV UR "FLYKTEN TILL LIVET"

Jag ville se till Roksana och hasade bort till väskan. Dragkedjan var öppen till hälften. Hennes hud var vit, vit som snö. Men den var också fläckig, med konstiga mönster som i bläck. Jag lade kinden mot hennes mun men luften var kall. Jag kände på hennes bröst men det hävde sig inte det minsta. Jag lyfte upp henne. Så tunn. Så lätt.

Jag föll ihop på marken med Roksanas kropp i famnen. Men hon var inte där. Ingen anda. Ingen värme. Inget liv. Jag öppnade munnen och skrek. Asghar kom och lyfte upp henne. Han tryckte henne mot sitt ansikte och snyftade. Klädbyltet dämpade hans gråt.

Det var på väg att bli mörkt och vi måste skynda oss att hitta bränsle till den eld vi behövde för värmens skull. Så Asghar lade ner Roksanas kropp bredvid mig, samlade ihop några pinnar och gjorde upp en eld. "Det spelar ingen roll längre", sa han när den lilla högen började ryka och lysa. Han blåste och blåste och stora moln av rök steg upp i luften.

Det var då jag fick syn på dem. Asghar stod fortfarande på knä och blåste på elden, och när flammorna slickade veden reflekterades deras ögon i ljuset. Jag viskade till Asghar och han slutade blåsa och tittade sig omkring. "Vargar", sa han. "De luktar henne."

Han reste sig, plockade till sig stenar och började bygga ett röse. När han lade ner Roksana i det protesterade jag. Han reste en grav åt vår dotter. "Annars äter de upp henne", sa han. Jag sa inget mer.

När röset var klart gav sig Asghar av. Han var övertygad om att det fanns en väg i närheten och ville absolut hitta den. Det enda jag ville var att återförenas med min dotter. Jag rev röset, med handflatorna. Fingrarna var obrukbara. Så lyfte jag upp Roksana och tryckte henne mot mig. Jag ville få slut på det. Jag gungade av och an och jämrade mig från djupet av min varelse. Jag slog huvudet mot stenarna med all kraft jag hade i mig. Smärtan var värre än någonting som Asghar hade åsamkat mig och ändå räckte det inte. Jag kände fortfarande – och jag ville inte känna mer.

Jag slog huvudet mot stenarna. Gång på gång på gång. Var det inte slut snart? När jag inte orkade mer snappade jag efter luft och skrek åt Gud. "Var är du?" Jag visste att han inte kunde höra mig, eller inte skulle svara om han hörde. Men jag ropade ändå. Det enda jag ville var att han skulle ta mitt liv och ända mitt lidande. Någon annan bön hade jag inte. Jag hörde mina egna ord eka mellan dalens väggar. "Var är du?" Jag ropade igen. Det enda svaret var ekot. Jag lade mig

ner. Vargarna kunde få oss. Ju fortare desto bättre.

"Kom nu, Annahita, vi har klarat det! Jag kan dra upp dig. Ge mig Roksana, så går vi härifrån."

"Gå utan mig", sa jag. "Lämna oss här."

När han talade igen var det något med hans röst. Hans vanliga vrede och hat hade ersatts av något mjukare och tystare. "Snälla", sa han, "låt oss ta henne med oss och ge henne en anständig begravning."

Jag klarade med nöd och näppe att stå men hade inte kraft nog i ben och armar för att klättra upp ur dalen. Asghar hittade en lång käpp, som jag lutade mig mot, och så drog han mig upp. Vi gick tills vi hörde hundskall. Jag tittade upp och såg hundarnas mörka päls mot snön. "Sätt dig ner!" skrek Asghar till mig och satte sig ner och lade händerna på huvudet. "Håll händerna så här, annars går de till anfall."

De två hundarna stod snart framför oss och dreglade med blottade tänder. I deras följe dök två figurer upp – soldater i vita vinteruniformer. De pratade faktiskt till oss, de skrek inte. Jag kunde tillräckligt med turkiska för att känna igen språket men inte tillräckligt för att förstå vad de sa. De hjälpte oss på fötter och tecknade åt oss att följa med. Stigen de tog oss till ledde ner i en annan sänka, ungefär som den vi just lämnat. Fast här flammade elden manshögt mot natthimlen. Vi satt nära elden med Roksana i väskan emellan oss. I ljuset av elden kunde jag se soldaterna bättre. Den ene var en pojke, inte äldre än jag. Den andre var gammal. Ingen av dem verkade veta vad de skulle säga till oss, och pojken log besvärat medan den äldre mannen pratade i radion.

Asghar verkade spänd. "De kanske inte är turkar. De är kanske från Azerbajdzjan." Om Asghar hade rätt med sin misstanke, skulle vi snart skickas tillbaka till Iran.

Den gamle soldaten sa klart och slut och kom över till oss. Han studerade oss en stund och vände sedan blicken mot väskan, tog ner geväret från axeln och började stöta bajonetten mot väskan. Jag skrek åt honom att sluta och slängde mig över mitt barns döda kropp.

När jag försiktigt öppnade dragkedjan för att visa soldaten liket möttes jag av två ögon, som stirrade på mig.

Roksanas hud var fortfarande vit men hennes ögon var vidöppna. Hon andades igen och vred huvudet hit och dit för att hitta flaskan. Det var obegripligt. Jag hade varit så säker på att hon var död, och att allting var över. Hon hade inte andats, inte gett ett ljud ifrån sig, inte rört sig det allra minsta. Och nu ... levde hon.